

Kapitola 75.

SMRT PÁNĚ

Co se však potom stalo, zatímco tělo leželo v hrobě, a jaký tedy byl vlastní důvod Mé nutné smrti? O tom bude nyní podáno krátké, ale jasné vysvětlení. Poslyšte tedy:

Již dříve bylo častěji vysvětlováno, že Adam jako první člověk – ve smyslu úplné duchovní svobody – této Země byl stvořen k tomu, aby tvořil tvar, z něhož by mohla být hmota přivedena zase zpět ke svobodnému duchovnímu životu. K tomu však bylo především jiným třeba přemožení hmoty samotné, to znamená: musel být svobodným rozhodnutím zjednan stav, který by na jedné straně vykazoval přemožení všech nízkých vlastností, známých jako pozemské rozkoše, touhy a náklonnosti, aby na druhé straně umožnil volný vzestup k nejčistšímu duchovnímu životu.

Bylo již dosti často řečeno, že duše lidská se skládá z nejmenších počátků, které vzrůstajíce a vždy k vyšším sférám vědomí se vyvíjejíce, dosahují konečně v člověku opět oné formy, která již není schopna jako forma pozemská dalšího vývoje, zato však ve své formě duševní. Proto se v člověku setkávají dva principy: konec hmotného života, jako nejvyšší výrazného sebevědomí, a počátek duševního neměnitelného života v nejvyšším vydobytém zdokonalení tvaru. Proto ovšem nemůže člověk na toto ostří nože pozemského života uzavírat vědomí, že žije – neboť on sám je toho důkazem – nicméně však nemůže mít ani tušení o tom, že dospěl k prahu duchovního života, který se nyní začíná v neměnitelně trvajícím lidském tvaru. Jinými slovy: Když přestál mnohé proměny těla, které si vytkly za cíl lidskou podobu, zůstává tato podoba teď ve svém všeobecném utváření nedotčena, zato však začíná nyní proměna duševní, jejímž cílem je vždy více se přibližovat k Samému Duchu Božímu a vstupovat s Ním ve společenství.

Kdo jsi s to nyní myslet, myslí! Co se může stát, jestliže se tento přechod nezprostředkuje? Stojí zde totiž příkře proti sobě hmota a duch, které se mohou sice oba-
pálně vždy více zjemňovat, nikdy se však – jako polarity – nemohou zcela dotýkat. Musí zde být tedy každým způsobem ukázána cesta, postaven most, přes který se lze dostat od hmoty k duchu. Tato cesta musí být příkladem, který je s to každý

následovat. Kdyby tato cesta nebyla nalezena, tj. kdyby ji člověk nenastoupil, stal by se výstup z hmoty k přejití do svobodného duchovního života nemožný.

Musí tedy být snahou Božství Samého, aby Své tvory, které z lásky a pro jejich záchranu vtěsnalo do průchodu hmotou – když dosáhli hranice, od níž je duchovní cesta možná – také k Sobě přitáhlo, a tak přivedlo do poměru Otce k dítěti. Tento most měl v sobě zbudovat Adam, což měl vlastně velmi snadné, neboť ponoukání hmoty v přirovnání k nynějšíku bylo velmi nepatrné. Bylo u něho třeba jen přemožení sebe poslušností, čímž by byl postaven most a v Adamovi se mohl probudit k rozkvětu život duchovní, poněvadž poslušnost k Bohu u člověka, který je jinak prost jakéhokoli hříchu, je jediným zkušebním prostředkem. Teprve z neposlušnosti vyplývají samy sebou všechny ostatní přestupky, jak může každý snadno pozorovat u dětí. Adam však padl a tím nastal ústup do hmoty, tj. do oné polarity, která se může od Boha právě tak daleko vzdálit, jako může Bůh sám stoupat vždy k vyšším blaženostem.

Tímto pádem však vstoupil do světa hřích, protože Bůh nikdy nestvoří dílo, aby je snad opět zničil, nýbrž cesta jednou stvořená je sledována dále, hledí se takřka opravovat, protože Boží moudrost předem přihlédá k následkům nezdaru. Mají-li však být stvořeni svobodní tvorové, nikoli duchovní stroje, pak je cesta sebevývoje v člověku vůbec jediná cesta k tomu. Se vznikáním lidského pokolení jako národu, byl dán následek veškerých hříchů, které v dlouhé řadě jakožto nyní stále hlubší pád trvají, protože tu jednou byl jejich počátek v neposlušnosti. To znamená, kdyby Adam nebyl neposlušný, nebyl by mohl být ani žádný z jeho potomků neposlušný, protože pak by byl v sobě zničil zárodek, který by pak již nemohl být dále děděn. Takto však Adam oplodnil tento zárodek, který v jeho potomcích vzrostl ve strom, jenž tuhou střechou z listů sotva již nechává prosvítat slunečnímu světlu.

Často zkoušely obzvláště silné duše prorazit touto listnatou střechou, aby nechaly Slunce prosvítat, a podle toho, jak se to také u jednotlivých jejích částí podařilo, má lidstvo prastará náboženství. Těmto silným duším se však nepodařilo jádro onoho stromu tak zasáhnout, jeho korunu tak zlomit, aby tento mohutný strom musel odumřít. A nepodařilo se jim to proto, že ony samy ve svém pozemském životě nebyly bez viny, nýbrž okusily dříve světa, nežli pocítily žízeň po pravdě, po poznání Boha. Svět se jim znechutil – pak teprve hledaly něco lepšího.

Nejstarší ze známých nám náboženství jsou staroindická. Staroegyptské svým čistým učením bylo nejstarší, ale jeho znalost zanikla. Všichni tito učitelé byli tak silné duše, že onu listnatou střechnu pro sebe prorazili, cestu ukázali, také to pravé a čisté popsali a vyslovili, ale za jejich doby nemohli psát jinak, čímž se teď stalo mnohé vetchým, což v souvislosti věcí je snadno vysvětlitelné. O tom nyní následující:

Bůh byl, nežli nastalo přiodění do těla jako Ježíš, neosobní. Proto také nemohl nikdo dospět k nazírání na Něho, nýbrž jen k pociťování Jeho Bytosti, jež se mohla učinit přirozeně patrnou jediné jako Světlo, ježto Bůh o Sobě Samém je pouhé Světlo, vysílající paprsky. Kde je však světlo, je také všude. Proudí vším a oživuje vše. Neosobnost Boží nevyžaduje však jeden bod vyzařování jakoby ze slunce, nýbrž světelné moře, v němž není koncentrace (soustředění). Ti tudíž, kteří pronikali duchovně vzhůru k božské Bytosti, nemohli pociťovat božskou Bytost ani jinak, nežli jako život ve světle, vznášení se a spočívání ve světle, žádosti prosté snoubení se se světlem. Když pak se stal člověk Ježíš zosobněním Boha, bylo pociťování Božství pro toho, kdo se blížil Božství, zcela jiné – prostě přibližování se člověka k člověku – a mají tudíž staří vidci pravdu. Avšak novější vidci, kteří žili po Mně, mají rovněž pravdu.

Po Luciferově pádu, kdy se objevil svět hmotný, bylo ovšem stvořeno duchovní Slunce jako sídlo Božství, ale přesto vše nemohlo se Božství brát za nějaké výlučné soustředění. Světlo bylo v duchovním světě všude a tělesnému člověku, pokud byla jeho duše vázána na toto tělo, se nestalo toto duchovní Slunce před Mým pozemským životem viditelné. Jeho zviditelnění bylo korunováním víry duchovních bytostí, neboť dříve bylo viditelné jim, nyní však je viditelné také člověku, jenž věří ve Mne, jakmile je mu otevřeno duchovní oko, protože člověk Ježíš může v každé době všem, kdo v Něho věří, také vždy odhalit Svě království.

Je ještě otázka: Proč nacházíme ve starých náboženstvích tytéž základy?

Tomu, kdo pochopil tato odhalení, bylo by jen podivné, kdyby tomu tak nebylo. Neboť jsou-li tato stará náboženství předchůdci učení Syna člověka a Syna Božího, musí také obsahovat základy tohoto učení a nemohou obsahovat něco od něho odlišného. Že život jednotlivých učitelů, kteří povstali, obsahuje také podobnosti s životem Mým, spočívá na témž základě.

Kdyby bylo náboženství staroegyptské ve svých prastarých základech – které pozdějším uctíváním bohů přešly na nynější dobu jen setřené – úplně známé, řeklo by se, že křesťanské náboženství bylo vzato ze staroegyptského, tak velice se tato náboženství podobají, zejména kdyby byly přesně v prvopočátečním smyslu poznány bytosti Osirise, Isidy a Hora.

A jak dalece se tedy podařilo Mně onen strom hříchů zlomit, a ne pouze prorazit střechu listoví?

Především ať si tu každý jednou ujasní, co to znamená „hřešit“!

Mnohý tu bude s odpovědí rychle hotov a řekne: Hřích je vše, co se přičí vůli Boží! To je zajisté správné. Ale co je tedy vůle Boží a jak ji pozná ten člověk, který ani v Boha nevěří a ještě mnohem méně uznává jeho vůli?

Zde se musí usuzovat ze života lidského. Hřešit proti Bohu nemůže nikdo, jestliže Ho nepoznal. A jako se nebude nikdo zlobit na slepého, jenž tvrdí, že není světlo jen proto, že ho nevidí, právě tak nebude Bůh utlačovat toho, kdo Ho nepoznává z pošetilosti. Zajisté však může slepec urazit svého souseda anebo jiného člověka – kterého sice také nevidí, avšak slyší, cítí a jehož přímo citelná dobrodiní může požívat – když se mu nějakým způsobem protiví. Může hřešit proti jeho lásce, neboť přes svou slepotu se nemůže vůči jeho osobnosti uzavřít.

Tak je tomu s duchovně slepým, jenž se může proti přikázání lásky k bližnímu zcela prohřešit, i když Boha nezná. Láska k bližnímu je cestou k lásce Boží – to bylo již často vysvětleno.

Ježto však člověk Ježíš toto přikázání plnil až do toho nejmenšího již od mládí, vzrůstala v něm také láska Boží, takže konečně s ní mohl splynout. Hřích neměl nad ním moc, neboť usiloval dospět od počátku viditelné cesty k lásce k bližnímu, která se projevuje skutky vnějšími, k vnitřní neviditelné cestě lásky Boží.

Bůh dal Adamovi jedno přikázání: bezpodmínečnou poslušnost. On ho nedbal a padl. Člověk Ježíš si dal z lásky k Bohu dobrovolně přikázání, nic nečinit bez vůle Otcovy, a tím se stal zářícím vzorem k následování. Takto v sobě vydobyl stupeň, který Adam nevydobil, a tak usmířil v sobě Božství, které bylo zraněno ve Svě sva-tosti nevážností k přikázání.

Moudrost dala příkázání. Vůle, síla, žádala splnění. Láska našla cestu, aby v člověku Ježíši byly splněny podmínky nutné, aby se navrátil všem tvorům dřívější stav blaženosti. V tom však, že je nyní otevřena cesta, která vede přímo k Bohu a v tom, že tato cesta byla vykonána Synem člověka, Ježíšem, jenž se tím stal synem Božím, spočívá vykoupení. Umírání Ježíšovo je zpečetěním bezpodmínečné poslušnosti. Nebývalo by nutné, jelikož ho však lidstvo ve své neomezeně svobodné vůli dechem Luciferovým vyžadovalo, podrobil se Ježíš také tomuto požadavku a zemřel tělesně.

Upadání z hříchu do hříchu plodí vždy větší tvrdost duše. Mluvívá se o zkamenělých srdcích, aby se vyjádřil tento stav. Jak daleko to může nyní vést, je nedozírné. Hmota, vnější rozkoš, vzrůstá vždy více, a tím ovšem stále více mizí vědomí o nějakém duchovno-duševním jádře bytosti. Toto ztvrdnutí vede konečně ke stavu zvířecímu, který nezná dále nic, nežli udržování a rozmnožování, bez duchovní vnitřní svobody. Vysvobození z tohoto stavu poskytuje jen čisté duchovní učení, které vede k mravnímu vědomí lidské důstojnosti, a toto učení bylo dáno ve snadno pochopitelné stručnosti a v nejvyšší možné jasnosti. Jeho následování přetřívá řetězy hmoty, uvolňuje pouta pozemského požitkářství, a přivádí konečně hmotná přání a touhy do stavu nejčistšího citění, jakožto poznávání zla. Avšak ne již k jeho provádění, protože vlastní já se vždy víc a víc rozplývá, kdežto jinak toto já (egoismus) vždy více se rozrůstá. Čím více toto já mizí, tím více uvolňuje (měkne) pouto hmoty, aby se konečně jako pouto již nepociťovalo.

Strom hříchu byl a mohl být tedy zlomen jen Ježíšem, protože Ježíš měl v sobě právě toho Ducha Božího, jenž dal již Adamovi příkázání, aniž je Adam splnil.

Někdo však řekne: Kde je však důkaz, který by to potvrdzoval, že dřívější učitelé neprovedli totéž? Neboť co je zde řečeno, vymyká se lidskému oku. Je to vnitřní průběh, o němž nemůže podat zprávu nikdo jiný, nežli právě Ježíš Sám. Zatímco vnější dění, vystoupení nějakého znamenitého učitele, jeho život a dobré nauky, také smrt, se ukázaly již častěji! Jak to, že zde byl strom hříchu skutečně zlomen, a tam byla proražena jen střecha z listoví? Vnější účinek ve světě je málo cítit, neboť hřích kvete v tuto chvíli jako ještě nikdy – a jiná nežli vnější znamení nemůže však lidstvo posoudit!

Ano, na prvý pohled se zdá, že tomu tak je, avšak při důkladnějším uvažování – přece jen tomu tak není!

Každý, kdo vkročí na vnitřní cestu, brzy zpozoruje, jaká tato cesta vpravdě je. Vnější tvářnost tu neznamena zcela nic, neboť je prázdným ořechem. Kdo však nechce jít vnitřní cestou, toho lze právě tak málo přesvědčit, anebo lze mu právě tak málo i jen obraz o této cestě podat, jako je nemožné podat slepému pojem o barvách. Zde rozhoduje úspěch. Cesta je tu, vstupte na ni – potom suďte!

Beze Mne nemůže nikdo přijít k Otci a bez víry v Ježíše nepociťoval také ještě nikdy žádný mudřec všemohoucí Boží Bytost jako Prazdroj vši lásky, která se může ukázat zosobnělá. Ano, neosobní se stává osobním jen v Ježíši a toto sjednocení obého ve tvaru lidském umožňuje přístup tvora ke Stvořiteli, výstupu hmoty do ducha, zpětné přivedení vzniklého následku hříchu vzhůru přes přehradu mezi hmotou a duchem, jako bodů, které se jinak nemohou dotknout. Mostem je život Ježíšův.

Vzniká tedy nyní otázka: Jak daleko mohly dospět duše zesnulé před smrtí Syna člověka?

Mohly ovšem, podle toho, jak následovaly dané nauky mnohých již dříve vystoupivších učitelů, dospět v sobě k poznání a také k blaženosti, ne však ovšem ke zření zosobnělého Božství.

To se však stalo poprvé v té době, když tělo Ježíšovo leželo v hrobě. Čistě pozemské tělo leželo zde, zatímco duše přešla s Božím Duchem v ní přebývajícím na onen svět a tam se všem ukázala jako Ten, kterým je a byl.

Zde lze o tom podat jen náznaky. Později však bude přesně zjeven také tento průběh.

Tímto zjevením se v duchovním světě vznikla stavba a zalidnění nového Jeruzaléma jako města Božího a potrvá navěky.

Kapitola 76.

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ A NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

Třetího dne velikonočního se Božství vrátilo a zavolalo na tělo Syna člověka, jež se ihned úplně rozložilo a bylo nyní ještě jako roucho připojeno k duši. Průběh toho spatřili římsí strážci jako zářící světlo, které naplnilo jeskyni hrobu a které je tak poděsilo, že kvapně utekli, aby podali zprávu, že jsem vstal z mrtvých. Kámen byl od otvoru odvalen, takže nyní mohl každý nahlédnout do hrobky.

Vojáci pospíšili k Pilátovi, jenž se velice podivil a sdělil to s jistou škodolibostí Vysoké Radě! Brzo se tedy vypravilo několik jejích členů, ale našli místo prázdné, načež ze strachu z lidu, jehož nevoli znali, hleděli věc ututlat, strážcům dali peníze a žádali, aby řekli, že zatímco oni spali, učedníci ukradli mrtvolu. Zároveň je ujišťovali beztrestností u Piláta, jenž by musel přestupek spaní na stráži potrestat smrtí.

Avšak Pilát nechtěl tuto beztrestnost uznat, nýbrž když se s ním jeden vyšší kněz pokoušel vyjednávat, pravil: „Bud' vojíni spali a pak jsou dvojnásob vinni tím, že spali a mne obelhali, anebo nespali, a pak se nebudu lží vystavovat hněvu Vzkříšeného!“

Nepořídívše u Piláta, dali kněží vojákům mnoho peněz, aby uprchli do dalekých krajin, což oni také učinili, načež se pak začalo povídat o krádeži mrtvol, kterážto víra se také udržela až dodnes.

Z evangelií je známo, že jsem se po této události mnohým zjevoval a že se to stávalo nejen na udaných místech, nýbrž všude, kde jsem učil, abych Svým stoupencům dokázal, že učení, které jsem jim dal, je správné.

Nestala se viditelnou jen Má osoba, nýbrž také mnozí z těch, kteří byli již předtím odvoláni, se v jasných snech a ojedinele také i za dne zjevovali svým příbuzným, aby jim podali zvěst o novém Jeruzalému. Tyto skutečnosti byly později uváděny ve spojení s okamžikem smrti, a zde sluší hledat vysvětlení k tomu, že mnozí mrtví vstávali z mrtvých a v domech se zjevovali svým příbuzným.

Budiž nyní učiněna zcela krátká zmínka o tom, co je ještě důležité z oné doby až do nanebevstoupení na Olivové hoře.

Nejdříve to byla Maria Magdalena, která Mne uviděla. Událo se to přesně tak, jak to uvádí Jan. (Jan 20, 1-18)

Maria ještě se šesti jinými ženami šla již záhy zrána – ještě předtím než Vysoká Rada dostala zprávu – ke hrobu, aby se tam modlily a ještě jednou vylily na tělo vonné masti, které měly uchránit tělo od rozkladu. Naleznuvše však hrob prázdný, spěchaly zpět, aby to řekly učedníkům.

Když jejich vzrušení ustalo a všechny se vracely, aby podaly zprávu ostatním, kteří ještě nevěděli, že se něco stalo, zůstala Maria Magdalena sama.

Nyní je již sděleno, proč jsem ji odkázal slovy: „Nedotýkej se mne!“ Její ještě nečistá láska ke Mně by ji totiž mohla zničit, kdyby se bývala dotkla Mé nyní čistě duchovní bytosti.

Dále sděluje Jan, že jsem se zjevil učedníkům, když byli shromážděni za uzavřenými dveřmi. Stalo se to takto: Brzy potom, když farizeové roztrousili falešné zprávy, nastal mezi lidem v Jeruzalémě ihned velký nepokoj. Většina templářům nevěřila, neboť protismýšlejší věděli velmi dobře, že by bylo něčím neslýchaným, aby římsí vojáci místo, které měli střežit, zanedbali tak, že by mohl být hrob otevřen a vyprázdněn! Proto se také o hlubokém spánku vojinů rozhlásily brzy všelike poznámky, které se tomuto nepravděpodobnému výkladu posmívaly a mnohem hlubší spánek chrámu přirovnávaly ke spánku vojinů. Proto byli kněží velice rozezleni a hleděli pokud možno pochyťat učedníky, kteří vypravováním stavu věci mařili jejich lži, aby také je učinili neškodnými.

Proto se učedníci shromáždili, aby se poradili, co by měli učinit a to u hospodského v dostatečně známé hospodě na Olivové hoře.

Tomáš však nebyl tomuto prvému shromáždění přítomen, jelikož se snažil v Jeruzalémě vypátrat, jak tam věci vypadají.

Vstoupil jsem do středu tohoto shromáždění, jemuž byl přítomen též Lazar a pozdravil jsem přítomné, kteří po prvním úžasu, přemožení radostí, tísnili se kolem Mne. Tohoto večera jsem je poučoval ještě jednou o účelu Mé smrti, jako i o učitelském, nyní na ně přešlém úřadu, dále, aby se nebáli, ježto při pevné důvěře a lásce ke Mně jsou před veškerými nástrahami zabezpečeni. Svým zjevením jsem jim

dokazoval nesmrtelnost v Mém království a všichni byli nyní zcela plni víry a horlivého srdce.

Poté jsem se s nimi rozloučil, poradiv jim, aby se zde po osmi dnech opět shromáždili a aby každý hleděl opatřit svou domácnost.

Po osmi dnech následoval pak onen popsáný výjev s Tomášem, jak o tom opět podává zprávu Jan. (Jan 20, 26-29)

V této povelikonoční době jsem se osobně zjevil všem těm, kteří byli v přímém styku se Mnou, abych jim podal důkaz o pravdivosti Svých slov a posílil jejich mysl pro šíření nauky. Vyloučen nebyl nikdo. Ti, kdož byli Mou smrtí rozhořčeni na Židy, byli konejšeni a ti, kteří se stali vrtkaví, byli posíleni.

Je však neúčinné popisovat všechny tyto případy, ježto se přitom nepříhodilo nic, co by si nemohl každý sám představit. Tyto skutky byly jen korunováním jejich víry, avšak rozšíření Mého učení tím nenastalo.

Vypravování obou učedníků z Emauz podává např. dosti přesný obraz všech těchto podobně se sběhnuvších událostí, proto se také zachovalo.

Zjevení na moři Galilejském (Jan 21, 1-19) měl však ten účel, aby opět potěšilo a posílilo Petra, jenž nevědomě trpěl vědomím, že Mne zapřel. Proto mu byla uložena zkouška, aby osvědčil svou víru. Když byli učedníci na lodi a Mne poznali a toto poznání sdělili Petrovi, vrhl se ihned do moře, aby si cestu ke Mně zkrátil. Tato víra ho očistila od škváru dosud na něm lpícího, neboť každý, kdo Mne poznal, musí hledat rozbouřeným mořem nejkratší cestu ke Mně.

Jeho trojnásobnému zapření odpovídá potom také Moje třikrát se opakující otázka „Miluješ Mne?“

V této události spočívá veliké podobenství, které si může rozřešit každý, kdo toto dílo četl srdcem a nikoli rozumem. Proto ať se každý pokusí, zda rozřeší toto podobenství!

Brzy se pak učedníci rozešli, každý opět za svým zaměstnáním, aby opatřili svou domácnost. Já jsem jim navrhl, aby se v určitý den opět shromáždili u hospodského, což se také stalo. Tento den byl čtyřicátý den po velikonoční slavnosti, odpovídající čtyřiceti dnům na poušti, jichž každý potřeboval ke své přípravě.

I sešli se pak také všichni Mně blízcí a Já jsem vstoupil opět uprostřed mezi ně a vedl je na vrchol Olivové hory, odkud byl daleký rozhled. Tam jsem shromáždil kolem Sebe apoštoly. Ostatní učedníci stáli ve velkém kruhu kolem nás. Ještě jednou jsem všechny napomínal, aby se pevně drželi Mne a Mého učení. Také jsem Svým učedníkům přikázal, aby šli do celého světa a hlásali evangelium ve jménu Mém. Potom jsem se s nimi rozloučil a vysvětloval jim, že Mne nyní tělesně již neuzří, avšak duchovně že zůstanou v každé době spojeni se Mnou.

Potom jsem jim požehnal a ihned jsem zmizel z jejich středu.